

FEEST IN DE HEMEL

HILBERT MEIJER nd.nl/ge loaf BEELD GOEDFOLK

De doopjurk van de teddybeer

In de hemel is het feest als iemand tot geloof komt. Deze zomer vertellen acht bekeerlingen over de verandering in hun leven. Vandaag: Else Roza (59) uit Rotterdam.

- **HOE KWAM U IN AANRAKING MET HET GELOOF?**
'Via een vriendin die me meenam naar een koffiebar van Youth for Christ.'
- **WAT TROF U DAARIN?**
'Echte aanvaarding. God zag mij. Ik mocht er zijn.'
- **VAN WELKE GELOOFGEMEENSCHAP BENT U LID?**
'Van de Nederlands Gereformeerde Kerk in Rotterdam-Overschie.'
- **WAT ROEPT NOG STEEDS VRAGEN OP?**
'Hoe komt het dat er zo weinig enthousiasme voor de kerk is, dat gemeenteopbouw bij tijd en wijle een taale klus is?'

Ze is wel gedoopt, maar als gezin gingen ze niet naar de kerk. Aan tafel werd er wel uit de Bijbel gelezen, maar toen haar zus vroeg waarom, had niemand een antwoord. Vanaf toen bleef de Bijbel dicht. 'We waren her vormd op wietjes', zegt Else Roza. 'We waren niet anti, maar deden er ook niks mee.' Else komt uit een echt ondernemersgezin. Nadat haar vader de zaak heeft verkocht, laten haar ouders een vrijstaand huis in een chique straat in Maastrand bouwen. Dan gaat het mis: haar vader verliest zijn baan, een poging een nieuwe onderneming te beginnen mislukt en de financiële zorgen groeien. 'Aan de buitenkant zagen we er rijk uit, maar aan de binnenkant was het armoe.'

Else, vanbuiten stoer en vanbinnen een onzekere en faalangstig meisje, kan er maar moe lijk wennen. 'In die nieuwe omgeving viel ik overal net een beetje buiten. Mijn ouders hadden andere zorgen. Ik heb me vaak alleen gevoeld, was gewend dingen zelf te regelen en te bepalen.'

Else Roza is goed in exacte vakken en komt in 4-vmv met vier meiden in een bètaklasje terecht. 'Twee van hen waren christen. Ze namen me zoals ik was. Dat was een bijzondere ervaring. Ik vertrouwde ze. Als ik nu terugkijk, denk ik: dat was het begin.' Het is vlak na de examens als Else met een van de christelijke bètameiden mee naar huis gaat. Die avond vraagt haar vriendin of ze meegaat naar de koffiebar van Youth for Christ. Else stemt toe, nieuwsgierig naar het

Ik heb mezelf leren aanvaarden en voel me door God aanvaard, zegt Else Roza. 'Daarom durf ik steeds meer tevoorschijn te komen.'

onbekende. 'Ik dacht: ik ga er gewoon heen en zie het wel. Inwendig had ik het besluit genomen 'ja' te zeggen als ze zouden vragen of ze voor me mochten bidden.'

Eenmaal in de koffiebar komt de vraag waar ze al op gerekend heeft. Twee mensen nemen haar mee naar een rustige plek, en bidden voor haar. Wat ze zich daarvan vooral herinnert, is dat het goed voelde. Ze blijft bij haar vriendin logeren en ziet hoe het geloof in het gezin leeft. 'Ik dacht alleen maar: wat mooi voor die mensen. Dat het ook iets voor mijzelf kon zijn, daar stond ik niet bij stil.'

Dat besef volgt een dag later alsnog door een onverwachte actie van haar moeder. Die is op haar doopjurk gestuit, en kleeft de teddybeer op haar bed er mee aan. In andere omstandigheden had het Else misschien niet zoveel gedaan, maar door de ervaringen van het vorige weekend, wordt het zien van haar teddybeer in haar doopjurk een onbeschrijfelijk moment. 'Ik was zo ontroerd. Alsof God direct tegen me zei: je bent gedoopt, je bent mijn kind. Het was alsof de ruimte zich vulde

de kerken waren niet erg toe aan vernieuwing.' Maar het bloed kruipt waar het niet gaan kan. Else, bijna zestig, werkt als zzp'er om kerken onder de noemer 'Waarderende gemeenteopbouw' te adviseren en ondersteunen. 'Mijn hoop voor de kerken is dat ze vindplaatsen worden voor geluk en heil.'

Veel heeft ze gehad aan de bijeenkomsten van de Charismatische Werkgemeenschap Nederland. 'Een soort New Wine op occumenische leest. Lange tijd leefde ik met angst voor afwijzing, angst dat ik zou tegenvallen als mensen me echt zouden leren kennen. Toen ik veertig was, is daar tijdens een weekend van de Charismatische Werkgemeenschap voor geboden. Daar heeft God mij genadevol aangeraakt, waardoor een bodem is gelegd. Falen blijft een thema dat ik niet zou maar kwijtraak, maar ik ben dankbaar dat ik me nu redelijk vrij beweeg onder de mensen. Ik heb mezelf leren aanvaarden en voel me door God aanvaard. Buitenkant en binnenkant werden langzaam één. Daarom durf ik steeds meer tevoorschijn te komen.'

met licht en warmte. Ik heb alleen maar zittent huiltien.
mijn kind
'Achteraf' blikt ze terug in haar Rotterdamse achtertuin. 'kan ik woorden geven aan dat moment: Gods Geest viel daar op mij. Ik was geraakt, omdat ik opeens besefte dat ook ik bij God mag horen. Op dat moment schreef God in mijn hart: jij bent mijn kind. Dat ben ik nooit meer kwijgeraakt.'
Meteen wist ze: het roer moet om. Ze had zich ingeschreven voor een accountancyopleiding, maar wilde wat voor mensen betekenen. 'Dit was zo mooi, iedereen zou dit moeten weten. Ik zag mezelf wel ergens op de Wallen in Amsterdam het evangelie verkondigen. Maar ik was zo verlegen, ik snapte wel dat dat niet ging werken. Daarom koos ze de gereformeerde sociale academie in Ede. Uiteindelijk wordt ze missionair toemuster in Rotterdam. Ze leert ambtsdragers hoe kerken aantrekkelijker kunnen worden, maar vertrekt teleurgesteld. 'Ik bedacht van alles, maar